

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/178/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210448
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512210448.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa A., s.r.o., so sídlom N., A. XX, L.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou T. A., s.r.o. so sídlom N., B. 4, proti odporcovi Z. republika - O. spravodlivosti SR, so sídlom N., R. námestie XX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 23. októbra 2013, č.k. 7C/303/2012-39, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 125,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 479,44 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. F. G. bola doručená dňa 15.07.2010 Okresnému súdu Piešťany, ktorý dňa 27.08.2010 vyslovil miestnu nepríslušnosť a postúpil spis na ďalšie konanie Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom, pričom spis bol na Okresný súd Nové Mesto na Váhom doručený dňa 22.10.2010. Uznesením zo dňa 30.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.04.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.03.2011 o zastavení odvolacieho konania pre späťvzatie odvolania oprávneným, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol čo do zmenkového úroku v časti prevyšujúcej sumu 132,24 Eur a dňa 02.12.2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti pod č. 5304 014382*. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 541/2003 Z. z.“). Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona považoval návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný. Mal za to, že navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V prvom rade uviedol, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 Ústavy SR, keďže súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Hoci súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012, zastával názor, že v zmysle ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietáhov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto

oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti uviedol, že i keď v niektorých exekučných konaniach nebol urobený úkon alebo vydané rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Dôvodil, že aj keď by takýto nesprávny úradný postup súdu bol daný, navrhovateľ vôbec nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej týmto nesprávnym úradným postupom. Za potrebné považoval uviesť, že v niektorých exekučných konaniach bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním navrhovateľa a súdneho exekútora, ktorí na opakované výzvy súdu nereagovali, dokonca súdny exekútor odmietol vyzvať oprávneného postupom podľa ust. § 40 Exekučného poriadku na predloženie súdom žiadaných písomností. Takýto postoj označil za prejav nedostatočného záujmu účastníka konania o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa účastník mohol nachádzať a rozhodnutie súdu bolo preto ovplyvnené aj procesnou pasivitou oprávneného, teda v tomto konaní navrhovateľa. V prvom rade preto skúmal, či navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci. Ako vyplýva z pripojených spisov oddelenia Spr, navrhovateľ nepodal účinne sťažnosť na prieťahy konaní predsedovi súdu s vybavením sťažnosti tak, aby bolo konštatované, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Rovnako nemal preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Považoval za zrejmé, že navrhovateľ v predmetnom konaní neurobil žiadne úkony, ktoré by viedli k snahe doceliť urýchlené konanie vo veci. Ďalej konštatoval, že navrhovateľ uplatňuje svoj nárok na náhradu škody s poukazom na exekučné konania, v ktorých navrhol vykonať exekúciu alebo viedol exekúciu na svoj návrh na podklade exekučného titulu, a to vo väčšine prípadov rozhodcovského rozsudku, ktorý tak ako bol v mnohých súdnych rozhodnutiach prvostupňových ako i odvolacích súdov a nakoniec i súdu NS SR vyhodnotený ako nezákonný exekučný titul, tzv. nulité rozhodnutie, ktoré nikdy účinky vykonateľného rozhodnutia nemalo, nikdy platne nepriznalo navrhovateľovi žiadne plnenie práve z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorú má navrhovateľ vo všetkých úverových zmluvách upravenú identicky. Vychádzajúc z uvedeného dôvodil, že v takýchto exekučných konaniach nemohol vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma. K tvrdeniu navrhovateľa, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda uviedol, že toto svoje tvrdenie navrhovateľ ničím nepreukázal. Dospel totiž k záveru, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Zdôraznil, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahovala len také rozhodnutie súdu, ktoré malo za následok vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a nie na rozhodnutie, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Preto zo skutočnosti, že rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia neboli vydané v 15 dňovej lehote, nemožno vyvodiť to, že by sa Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dopustil protiprávneho konania v tej časti ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., že by nevydal rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Nemohol súhlasiť s právnym posúdením navrhovateľa, ktorý konštatoval, že v danej exekučnej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu, sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplynulo že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade však nezistil, že by bolo rozhodnutie, ktorým bola v časti zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia, zmenené alebo zrušené, vychádzajúc z čoho preto podľa jeho názoru nebola v danom prípade daná zodpovednosť štátu. Zdôraznil, že exekučný súd konal tak, že medzi doručeným žiadosťou o udelenie poverenia a jeho rozhodnutím ubehlo nie viac ako 260 dní, ale 38 dní. Dospel tak k záveru, že takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody a preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p. nerozhodol dôvodiac, že v dôsledku väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní bude o trovách konania rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý namietal, že v prejednávanej veci došlo v konaní k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p., kedy účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V konaní tiež došlo k vadám uvedeným v tom smere, že rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a tiež nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal popretie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol pred vyhlásením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe, nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť, rovnako nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Mal za to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súdu prvého stupňa vytýkal, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces s tým, že vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a okrem toho vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Namietal tiež, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, kedy navrhovateľ v samotnom návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho managmentu, je potrebné z konania vylúčiť. Názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, ústavného súdu a Európskeho súdu v Štrasburgu neobstojí a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledok bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Súd prvého stupňa sa preto podľa jeho názoru dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Označil za zrejmé, že nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich, pričom konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. Žiadal v konečnom dôsledku, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil ako nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné:

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkaz k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti účastníka konania skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v prejednávanej veci bol riadne predvolaný na konanie pred súdom prvého stupňa na deň 23.10.2013, predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 23.09.2013, svoju neúčast písomne neospravedlnil, nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania a preto súd prvého stupňa správne vo veci rozhodoval v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti riadne predvolaného navrhovateľa ako aj v neprítomnosti riadne predvolaného odporcu, ktorý svoju neúčast ospravedlnil.

Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže plniť účastník od začiatku konania v návrh na začatie konania, vo vyjadrení k nemu mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak ako bolo vyššie konštatované, v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný bez ospravedlnenia sa nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a obsahom príslušného exekučného spisu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnuť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa preto v prejednávaní dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie vecí týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, skutočnosť, že toto nebolo navrhovateľovi pred uskutočnením pojednávania doručené, treba pripísať krátkosti času, nakoľko toto bolo doručené na súd prvého stupňa dňa 18.10.2013 a termín pojednávania bol vytýčený na 23.10.2013. Tým, že súd prvého stupňa vo veci nariadil pojednávanie, však vytvoril pre navrhovateľa možnosť oboznámiť sa s obsahom predmetného vyjadrenia. Okrem uvedeného treba zdôrazniť, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci v konečnom dôsledku založil na iných dôvodoch, než ktoré tvoria predmet vyjadrenia odporcu, pričom podstata argumentácie protistrany musí byť navrhovateľovi známa už z veľkého množstva iných súdnych konaní, v ktorých voči odporcovi uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na základe obdobných skutkových okolností a v ktorých mu vyjadrenie odporcu k návrhu bolo doručené.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňoval v konaní zákonného sudcu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval. Odvolací súd v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď. napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Zároveň na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že súdny exekútor doručil dňa 15.07.2010 Okresnému súdu Piešťany žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Po postúpení veci na ďalšie konanie Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom ako súdu miestne príslušnému dňa 22.10.2010 exekučný súd uznesením zo dňa 30.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.04.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.03.2011 o zastavení odvolacieho konania pre späťvzatie odvolania oprávneným, žiadosť o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie zamietol čo do zmenkového úroku v časti prevyšujúcej sumu 132,24 Eur a dňa 02.12.2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti pod č. 5304 014382*.

Nie je teda pravdou, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol najskôr jej zamietnutím vo vymedzenej časti do 38 dní od doručenia žiadosti a následne o ďalšie 2 dni vo zvyšnej časti poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Pokiaľ ide o čiastočné zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, odvolací súd zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia teda nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením (hoci aj len čiastočne) zamietne. Súdu lehota na rozhodnutie o žiadosti v prípade, keď zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom teda neplynula, pričom dobu na rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa považuje aj odvolací súd za primeranú. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. Porušenie, resp. nedodržanie zákonnej lehoty nemožno konštatovať ani v súvislosti s následným rozhodnutím exekučného súdu o vydaní poverenia pre exekútora vo zvyšnej časti, keďže zákonná 15-dňová lehota od doručenia žiadosti v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d).

V tomto smere preto základné skutkové tvrdenie navrhovateľa v návrhu, že súd prvého stupňa nevydal poverenie pre súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote neobstojí a preto bol v konečnom dôsledku v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný, a to s poukazom na jeho skutkové tvrdenia tvrdené v návrhu ako aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena na strane navrhovateľa v prejednávanej veci.

Preto krajský súd ako súd odvolací v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, pričom zároveň dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní dovoláva ústavnej sťažnosti, ktorú podal na postup krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, tieto sťažnosti ako vyplývajú z ustálenej praxe boli ústavným súdom zamietnuté a preto ani táto námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom zo strany navrhovateľa dôvodná nie je.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd s poukazom na ust. § 224 ods. 4 O.s.p. nerozhodoval, keďže rozhodnúť o nej je povinnosťou súdu prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.